

Con bạc

Nguyễn Thế Duyên

Nắng như đổ lửa. Bờ sông trơ trụi không một bóng cây. Chỉ có nắng và gió. May mà còn có gió nếu không tôi đã gục mất rồi. Ném cái thúng xuống đồng cát tôi kêu to.

-Nghỉ cái đã! Chúng mày.

Hùng híp nhìn tôi lâu bầu

-Làm với ông chán bỏ mẹ. Vừa mới đội được mấy thúng cát đã đòi nghỉ. Thế này thì bao giờ mới xong?

Tuy biết là thằng Hùng híp nói đúng nhưng có lẽ là do cái nắng, cái nóng và cái mệt đã làm cho tôi không thể bình tĩnh

-Tao xin chúng mày đi làm đấy à? Biết tao yếu sao chúng mày vẫn cứ rủ tao đi làm?

Nói xong tôi cầm cái áo vứt trên đồng gạch vỡ khoác lên vai định bỏ về thì vừa vặn thằng Hùng thành đội một thúng cát từ xa lan đi lên. Nó đổ cát vào đồng rồi quay sang chửi thằng Hùng híp

-Mày sống như con c..ấy. Ông ấy đeo ăn vào phần mày đâu mà mày đã lo—Chửi xong, nó quay sang tôi—Anh mệt thì cứ nghỉ đi. Kệ mẹ nó anh đừng chấp với con chó ấy làm gì. —Nói xong, nó lại quay sang chửi Hùng híp—Mẹ cái thằng bần tiện! Lúc nào cũng chỉ lo thiệt—Nó quay sang hỏi cả bọn bốn năm thằng đang cùng đội cát—Chúng mày có cho ông Duy làm Không?

Cả bọn nhâu nhâu vào chửi thằng Hùng híp

-Đ...mẹ mày! Mày sợ thiệt thì cút mẹ mày sang toán khác mà làm.

-Mẹ mày chứ! Lúc con mày vác sách sang hỏi ông ấy thì đeo thấy mày tính hơn thiệt.

Hùng híp im mất. Tôi nghe mà mắt lòng mát dạ.

Quả thật ở xóm bờ đê này tôi đã trở thành anh giáo Thứ trong “Sống mòn” của nam cao. Xóm toàn dân tứ chiếng tụ hội về đây, không nghề, không nghiệp, cả xóm có độc một nghề duy nhất. Cừu vạ. Ban ngày, các ông chồng ra ngoài cảng không đội cát, sỏi thì đội than từ sà lan lên bờ còn các bà vợ thì ngồi nhà hết tam cúc đến tá lả. Hết tiền thì cả bọn ngồi buồn dưa lê. Cuộc sống của họ tù túng và quanh quẩn với một cái nghèo lằng nhằng đeo đuổi họ đến hết cả cuộc đời. Cả xóm chỉ độc mình tôi là người có học. Sau khi ly hôn, tôi để lại toàn bộ tài sản cho vợ con, không tiền, tôi một mình giạt đến xóm bờ đê này cầm lấy một cái lều vịt tá túc qua ngày và rồi không biết từ lúc nào cuộc sống của tôi hòa vào trong cuộc sống đầy cực nhọc, tối tăm của họ. Biết tôi cần tiền, để trả nợ cái lều vịt mua chịu, thỉnh thoảng họ lại kéo tôi đi đội cát ngoài bờ sông với họ. Tôi biết, họ kéo tôi đi là để trả ơn cho cái công thỉnh thoảng tôi giảng bài cho con cái họ.

Tôi cầm cái thúng lên uể oải đi xuống sà lan. Hai thằng làm nhiệm vụ xúc cát vào thúng chọn những chỗ cát khô trên mặt xúc vào thúng cho tôi. Mới ngang ngang bề mặt thúng, chúng nó đã dừng lại rồi một đứa xốc thúng cát lên đặt

lên đầu cho tôi. Hai cái ván gỗ chao đảo, cái sà lan chòng chành, mặt sông đỏ sẫm như máu. Trên đầu mặt trời hung hãn dội lửa. Dưới cái nắng hè gay gắt, những thân người sắt lại, đen bóng, lấm lũi. Chỉ còn những tiếng thở gấp gấp và tiếng gió ai oán than khóc cho một kiếp người.

Bốn giờ chiều, thúng cát cuối cùng được đổ lên đồng. Trong lúc ngồi đợi thằng Hùng thành đi thanh toán tiền, chúng tôi tập trung ở một quán nước dưới một gốc cây trong cảng. Chỉ một thoáng đã thấy thằng Hùng thành đi lại, tay cầm một tập tiền. Cả bọn mặt tươi rói. Tiền! đã làm tan đi mọi mệt nhọc. Con người bỗng trở nên sinh động hẳn. Những bóng đen lấm lũi cùng với những hơi thở nặng nhọc, gấp gáp lập tức biến thành những con người với bộ mặt biết cười.

Năm triệu cho sáu con người. Thằng Hùng Thành tuyên bố.

-Mỗi thằng tám trăm, còn hai trăm lẻ làm vài phát chặn lẻ thằng nào số son thì được

-Thôi! phần của tao, tao chỉ lấy năm trăm thôi

Tôi nói, thằng Hùng hí nhìn tôi cầu khẩn

-Ông anh làm thế thì ông anh giết chết thằng em rồi đấy. Thằng em chỉ buột mồm nói thế chứ thằng em không có ý gì đâu.—Nói rồi nó quay sang cả bọn—Mà chúng mày về cũng đừng nói gì đấy. Con vợ tao nó mà biết thì đêm nay nó đập tao xuống gậm giường cho mà xem.

Cả bọn xúm vào nài tôi phải nhận nốt phần tiền của mình. Xong xuôi Hùng thành quay sang bà chủ quán nước.

-Bà lấy cho chúng tôi mượn dụng cụ.

Bà lão hàng nước vừa thò tay xuống gậm bàn lôi ra một cái đĩa, một cái bát và bốn mảnh giấy cắt ra từ đầu có in chữ của mấy con tam cúc vừa nói.

-Thế chúng mày không cho tao tý hồ để lấy lộc à?

-Đéo gì chưa chơi đã hồ

Thằng hùng lầu bầu. Nó đặt bốn miếng giấy vào trong đĩa, úp cái bát lên rồi xóc xóc mấy cái, đặt xuống đất.

-Tao lẻ. Chúng mày?—Cả bọn đưa lấy chặn, đưa lấy lẻ. Nó quay sang tôi—Còn anh?

Tôi lắc đầu.

-Không! Tao không chơi.

Chỉ hai lần xóc, số phận của hai trăm lẻ đã được định đoạt. Thằng Hùng hí chiếm nốt. Nó vơ đám giấy bạc nhét vào túi, không quên xĩa cho bà lão hàng nước một tờ giấy một chục làm tiền hồ. Hùng thành có vẻ cay cú

-Tiếp chứ?

-Tiếp!

Đang đứng dậy định về, thằng hùng hí lại ngồi ngay xuống. Cả bọn ngồi xuống theo. Tôi vội gàn cả bọn.

-Thôi về! làm mưa mặt cả ngày rồi lại ném vào sỏi bạc. Chúng mày lạ thật đấy.

Hùng thành cười. Nụ cười của nó sao trông đáng yêu thế. Hình như nó cười bằng cả tâm hồn. Một nụ cười vô tư, không lo, không nghĩ.

-Cái ông này! Sống như ông chỉ tổ chóng già. Làm thì cũng phải có lúc vui chơi giải trí một tý chứ. Mà đây là một cách kiếm tiền bằng chất xám đấy. Ông ngồi xuống đây làm một chân cho vui. Biết đâu cờ bạc đãi tay mới, ông lại làm cả năm triệu không chừng.

-Tao chưa thấy thằng nào giàu vì đánh bạc bao giờ.

-Thì ông không đánh bạc nhưng ông cũng có giàu đâu. Giàu có số--Nó tặc lưỡi—Biết đâu hôm nay lại vào cầu. Thằng nào cầm cái đây?

Nó hỏi cả bọn.

-Tao!

Hùng hí vừa nói vừa cầm cái bát lên, xóc xóc mấy cái rồi đặt xuống đất.

-Lẻ thừa năm mươi

Cả bọn xòe tiền đặt vào cửa của mình. Hùng híp đợi cho cả bọn đặt tiền xong, tay nó cầm lấy cái bát. Mắt của cả bọn dán vào cái bát. Hình như tôi thấy đĩa nào cũng nín thở. Thằng Hùng híp mở bát.

-Chấn!

Nó reo to một tiếng rồi nhanh tay vơ tiền về phía lòng mình. Cái bát lại được đẩy lại. Tay nó lại xóc lên đều đều.

-Bán chấn

-Chấn

Cả bọn reo lên. Mặt thằng Hùng híp đang tươi rói bỗng chốc dài ra như cái bươm. Nó nhặt tiền trong đồng của nó lên đặt trả vào các cửa.

Những tiếng “Chấn” “Lẻ” cứ liên tục vang lên. Những tiếng reo vui, những tiếng lâu bầu chửi tục. Những nét mặt căng thẳng, bàn tay run run đặt lên cái bát ngại ngần. Mọi cung bậc tình cảm Hỉ, Nộ, Ái, ố đều diễn ra ở đây, xung quanh chiếc bát này. Chỉ hơn nửa tiếng sau, ba thằng thở dài đứng dậy. Trên sới bạc chỉ còn lại hai con bạc khát nước. Mắt Hùng thành đã bắt đầu kè đỏ. Nó điếm lại số tiền của mình rồi giằng lấy cái bát trên tay Hùng híp

-Nhát này tao làm cái.

Nó cầm bát lên xóc rất mạnh và rất lâu rồi dần mạnh cái đĩa xuống dưới đất. Tôi có cảm giác cái đĩa sẽ vỡ tan. Nhưng nó không vỡ

-Chấn thừa! Tất!

Thằng Hùng híp cười khẩy. Cái cười khẩy của nó làm cho thằng Hùng thành điên tiết.

-Mở đi!

Tay thằng Hùng Thành đặt lên trên bát run bần. Mắt nó mở trừng trừng như muốn nhìn xuyên qua cái bát xem bên trong là chấn hay lẻ.

-Lẻ!

Thằng hùng híp hô to, tay nó nhanh nhẹn thò sang túm lấy số tiền trong lòng thằng Hùng thành nhưng bàn tay to bè của hùng thành đã nắm chắc cổ tay nó.

-Mày để số tiền này lại đây cho tao vay rồi chúng ta chơi tiếp.

-Không được

Hùng híp lắc đầu.

-Mày sợ tao không trả được mày à?

-Tao không sợ. Nhưng hôm nay số tao đang son. Cho vay vận đỏ sẽ mất. Nhưng nếu mày bán cái áo đang mặc thì tao mua.

-Bao nhiêu?

-Một trăm

Cả bọn ồ lên một tiếng. Một trăm nghìn phải mua được mười cái áo may ô mà thằng Hùng đang mặc. Cách trả giá kiểu ấy làm thằng Hùng thành điên tiết. Nó lột phẳng cái áo may ô đang mặc ném vào lòng thằng Hùng híp. Lại thua. Hùng híp nhìn Hùng thành khiêu khích.

-Còn cái quần đùi, có bán nốt không?

-Bán!

-Cởi ra

Thằng Hùng đứng ngay dậy. Đến nước này thì tôi không dám ngồi lại xem chúng nó đánh bạc nữa. Tôi bỏ về. Khoảng nửa tiếng sau, khi đang ngồi trong quán nước của vợ Hùng thành ngay đầu xóm, tôi thấy Hùng thành cởi truồng tòng ngồng, hai tay xòe ra che cái bùi phía trước lom khom chạy vội về nhà trong tiếng cười nghiêng ngả của cả xóm. Tôi nhìn vợ Hùng thành khẽ lắc đầu. Vợ Hùng thành không nói gì nhìn theo chồng cố nén một tiếng thở dài.

◦

◦

Buổi tối, sau khi cơm nước xong, tôi đang ngồi hóng mát ngoài sân thì năm thằng quần áo chỉnh tề kéo nhau sang nhà tôi. Hùng híp nói.

-Mời ông bác đi lai rai cùng chúng em cho vui.

Tôi định từ chối thì hai thằng chẳng nói chẳng rằng sấn lại, nhắc bồng tôi lên cứ thế lôi tôi đi. Biết không thể khác được, tôi đành đi theo chúng nó. Cả bọn kéo nhau vào một quán phở. Hùng híp chỉ tay vào hai con gà to, béo nhất đang treo lủng lẳng trên giá, khệnh khạng bảo chủ quán

-Hai con này! Chặt to. Một chai rượu.

-Có ngay.—Chủ quán sởi lởi, ông ta quay sang quát đứa con gái đang ngồi ở phía trong nhà—Mày ra lau ngay cái bàn đi cho các anh đây ngồi.

Cô bé lồm lũi đi ra cầm khăn lau cái bàn. Lúc đi ngang qua Hùng híp, nó lấy tay vuốt má cô gái cười nhăn nhở. Cái mắt híp của nó gần như nhắm tịt lại.

-Cô em càng lớn lại càng xinh.

Cô bé mắt đánh lại, gạt tay nó ra im lặng đi vào phòng trong. Một thoáng, hai đĩa thịt gà được bưng ra. Tôi cầm lấy mấy đôi đũa, lấy giấy ăn định lau thì một thằng đã giăng lấy những đôi đũa. Nó cầm lấy một cái đùi gà ấn vào tay tôi.

-Gà cừ bạc ai dùng đũa.

Năm bàn tay vươn ra chop lấy những miếng thịt gà. Năm cái miệng nhồm nhoàng, ngấu nghiến lem nhem những mỡ. Năm cốc rượu rót tràn cả ra bàn và tiếng DZdô cùng lúc thoát ra từ năm bộ ngực. Cuộc đời! sao đẹp thế? Vô tư và thanh thản. Tôi nâng chén rượu lên khế tợp một ngụm nhỏ thấy cái vị mồ hôi mặn mặn trong mồm.

Tan bữa rượu thịt cả bọn lại kéo nhau ra quán Karaoke. Tôi vốn không biết hát hò và cũng không thích tụ tập cái kiểu này nên bảo.

-Tao có biết hát đâu. Thôi tao về trước.

-Mồm không hát thì tay hát. —Nó quay sang những thằng đi cùng—Chúng mày túm lấy ông ấy.

Hai thằng cừu vạn lực lưỡng kẹp chặt tôi ở giữa, một thằng đứng đằng sau lôi tôi vào trong quán. Những cô gái tiếp viên lập tức túa ra. Một cô ôm lấy hùng híp nũng nịu nói

-Lâu lắm rồi mới thấy đại ca thắng bạc. Lần này thắng có to không?

Mặt thằng hùng vênh lên

-Năm triệu

Các cô gái rú lên điên loạn. Một cô gái nói to

-Các em! Đêm nay phục vụ các đại gia hết mình vào. Thế nào đại ca Hùng cũng thưởng hậu.

Thằng Hùng, trước khi vục mặt vào bộ ngực đầy đặn của một cô gái còn kịp quay lại nói với tôi

-Ông anh thấy chưa? Không đánh bạc bao giờ mình mới trở thành đại gia?

◦
◦

Ba giờ sáng, có người đập cửa nhà tôi thình thình. Tôi mở cửa, vợ Hùng híp đứng ở ngoài nước mắt ngấn nước mắt dài

-Bác ơi! Con bé nhà em sốt quá phải đưa đi cấp cứu. Bác cho em mượn đỡ mấy trăm

-Thằng Hùng vừa mới thắng bạc chiều nay cơ mà

-Hết rồi! Nó lại ngồi chiếu đến giờ đã về đâu.

Tôi quay vào lấy tiền, trở ra đã thấy nó đứng bên cạnh vợ. Tay nó chìa ra cầm lấy những đồng tiền tôi đưa còn mồm thì nói

-Đúng là dính vào gái, đen như chó

HÀ NỘI 23—12—2009

